

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **L. J.**

skazanego z art. 207 § 1 i 1a k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 kwietnia 2024 r.

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego
Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 5 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Ka 530/23 (IV WKK 25/23),

o odmowie przyjęcia kasacji,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.,

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

[J.J.]

UZASADNIENIE

Obrońca L. J. w dniu 15 grudnia 2023 r. wniósł kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 18 października 2023 r., IV Ka 530/23, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 26 maja 2023 r., sygn. akt II K 587/22, którymi to orzeczeniami oskarżony został skazany, po modyfikacji dokonanej przez Sąd drugiej instancji, za czyny z art. 207 § 1 i 1a k.k. w

zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat.

W nadzwyczajnym środku zaskarżenia obrońca podniósł zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. oraz art. 433 k.p.k. w zw. z art. 452 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 201 k.p.k.

Zarządzeniem z dnia 5 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Ka 530/23 (IV WKK 25/23), Zastępca Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i 4 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji obrońcy.

Zarządzenie powyższe zaskarżył obrońca skazanego zarzucając naruszenie przepisów postępowania, tj.:

- art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 i 2 k.p.k., poprzez dokonanie przez Przewodniczącego merytorycznej, a nie formalnej oceny wniesionej na rzecz skazanego kasacji, czego następstwem było niewłaściwe zastosowanie wskazanych przepisów i na ich podstawie wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji,
- art. 99 § 1 k.p.k., poprzez sporządzenie przez Przewodniczącego uzasadnienia zarządzenia w sposób lakoniczny, pobieżny i niewyjaśniający wszechstronnie podstaw rozstrzygnięcia czego następstwem jest utrudniona kontrola wydanego zarządzenia.

W oparciu o te zarzuty autor zażalenia wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie wniesionej kasacji do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione zażalenie jest bezzasadne w sposób oczywisty,

Nie ulega wątpliwości, że strona postępowania może wnieść kasację na korzyść wyłącznie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, o czym przesądza, w sposób oczywisty, jednoznaczny językowy kontekst art. 523 § 2 k.p.k.

Wyjątki od zawartej w tym przepisie regulacji przewidziane zostały w art. 523 § 4 k.p.k., zgodnie z którym ograniczenie przewidziane m.in. w § 2 art. 523 k.p.k. nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (pkt 1) oraz wypadków określonych w art. 521 k.p.k., a więc kasacji podmiotów szczególnych (pkt 2).

W niniejszej sprawie L. J. skazany został na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Bezspornym jest, że w kasacji obrońcy skazanego nie podniesiono zarzutu wskazującego na wystąpienie w toku postępowania bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 k.p.k.

W tym stanie rzeczy nie może budzić wątpliwości zasadność decyzji Zastępcy Przewodniczącego Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim odmawiającego przyjęcia kasacji jako niedopuszczalnej z mocy ustawy, o czym przesądza treść art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

Pomimo skompromowanych pisemnych motywów zaskarżonego zarządzenia przeprowadzony w nich wywód jest klarowny, nie może być w związku z tym mowy o obrazie art. 99 § 1 k.p.k., a tym samym utrudnieniu kontroli instancyjnej.

Całkowicie nieuprawnione jest również twierdzenie autora zażalenia jakoby przeprowadzona przez wydającego zarządzenie wstępna kontrola wniesionej kasacji miała charakter merytoryczny, a nie jedynie formalny. Wszak okoliczność niepodniesienia w nadzwyczajnym środku zaskarżenia jakiegokolwiek uchybienia uregulowanego w art. 439 k.p.k. wynika wprost z treści zredagowanych w tej kasacji zarzutów, z których żaden nie wskazuje – nawet pośrednio – na bezwzględną przyczynę odwoławczą. W realiach niniejszej sprawy na etapie badania kasacji przez wskazany w art. 530 § 2 k.p.k. podmiot – Prezesa sądu (przez co rozumieć należy także inne podmioty wymienione w art. 93 § 2 k.p.k., mogące działać w jego zastępstwie), nie dokonywano więc merytorycznej oceny podniesionych zarzutów, które - nawet w wypadku przyjęcia kasacji – jako niedopuszczalne w takim układzie procesowym nie podlegałyby rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy (sąd kasacyjny mógłby wyłącznie rozpoznać zarzut wskazujący na uchybienie z art. 439 k.p.k., pozostawiając poza zakresem orzekania wskazane w nadzwyczajnym środku zaskarżenia inne naruszenie prawa, nawet o charakterze

rażącym), co w efekcie skutkowałoby wydaniem postanowienia o pozostawieniu takiej kasacji bez rozpoznania stosownie do treści art. 531 § 1 k.p.k.

Reasumując, skoro wydane w tej sprawie zarządzenie oparte zostało na prawidłowo zastosowanych przepisach prawa, a wniesiony środek odwoławczy tej okoliczności nie podważył, zasadne i konieczne było utrzymanie tego zarządzenia w mocy.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]